

Charles Dickens

Oliver Twist

Ilustrații: Julia Sarda

Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	19
Capitolul 3	33
Capitolul 4	57
Capitolul 5	71
Capitolul 6	91
Capitolul 7	107
Capitolul 8	129
Capitolul 9	141
Capitolul 10	161
<i>Epilog</i>	171

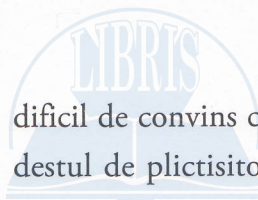

Capitolul 1

Într-un oraș englez căruia nu are rost să-i menționăm numele se găsea un azil de bătrâni și copii săraci fără părinți. Și în acest azil s-a născut, într-o zi a cărei dată nu are rost să o menționăm, micul exemplar al speciei umane care a dat titlul acestei cărți.

O bună bucată de vreme după nașterea lui, a fost cu neputință să se clarifice problema dacă va trăi suficient de mult timp încât să merite efortul de a i se da un nume oarecare. Cu siguranță se poate afirma că este o șansă nemaipomenită să te naști într-un azil, dar trebuie spus că acesta a fost cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla lui Oliver Twist. Într-adevăr, pruncul a fost

dificil de convins că era mai bine să exerseze respirația (practică destul de plictisitoare, desigur, dar experiența a dovedit că ne ușurează existența) și a rămas o vreme sufocându-se pe saltea, într-un echilibru precar între lumea noastră și lumea de dincolo, în mod vizibil atras de cea de-a doua. Or, dacă Oliver s-ar fi trezit înconjurat de bunici grijulii, de mătuși neliniștite, de infirmiere experimentate și de doctori savanți, ar fi fost fără doar și poate ucis într-o clipită. Dar cum acolo nu se afla decât o femeie săracă și bătrână, cu mintea învăluită în aburi de bere, și un doctor parohial prost plătit, Oliver și natura dezbătută chestiunea între patru ochi. Și, într-un final, după ce se zbătu câteva clipe, Oliver respiră, strănută și scoase un strigăt voinicesc, ca să dea de știre întregului așezământ că un nou orfan se înscria pe listele celor hrăniți pe cheltuiala primăriei.

Când Oliver dădu primul semn că plămânii îi funcționau normal, chipul palid al unei tinere se ridică de pe pernă, și un glas pierit rosti:

– Lăsați-mă să văd copilul înainte să mor.

Bătrânul medic era așezat în fața focului, cu mâinile întinse spre flăcări. Dar când o auzi pe tânără se ridică, se îndreptă spre pat și spuse cu o voce mai blândă decât ne-am fi putut aștepta:

– Hai, nu vorbi despre moarte, e prea devreme pentru așa ceva.

– Dumnezeu să o binecuvânteze, da, e prea devreme! se băgă și îngrijitoarea în vorbă, strecurând în grabă o sticlă verde

în buzunar. Mult prea devreme! După ce va trăi la fel de mult ca mine și va aduce pe lume treisprezece copii, va fi destul de înțeleaptă și nu va mai spune așa ceva. Dumnezeu să o binecuvânteze, draga de ea!

Din câte se părea însă, această perspectivă mângâietoare nu reuși să producă efectul dorit. Tânăra scutură din cap și întinse mâna spre copil.

Medicul i-l așază în brațe. Ea-și apăsă cu patimă buzele reci pe fruntea mică, apoi aruncă în jur o privire pierdută, căzu din nou pe pernă... și muri.

– S-a sfârșit, doamnă Machin, spuse medicul.

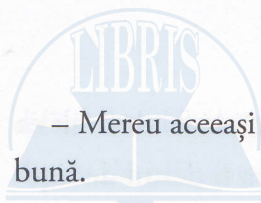
– Da, biata copilă! zise îngrijitoarea, ridicând dopul sticlei care căzuse pe pernă în timp ce se aplecase să ia copilul. Biata micuță!

– Trimiteți pe cineva să mă cheme dacă pruncul vă dă motive de îngrijorare, spuse medicul, punându-și mănușile și pălăria.

Se opri în fața patului, înainte de a ieși pe ușă. Era o fată drăguță. De unde venea?

– A fost adusă aici ieri-seară, răspunse bătrâna. A fost găsită leșinată pe stradă. Mersese pe jos o bună bucată de vreme, căci încălțările îi erau ferfeniță. Dar de unde venea și unde se ducea, nimeni nu știe.

Medicul se plecă deasupra trupului, îi ridică mâna stângă și clătină din cap.

– Mereu aceeași poveste. Nu tu verighetă, nu tu soț... Noapte bună.

Doctorul plecă să ia cina, iar îngrijitoarea, după ce se servi din nou din sticla verde, se așeză lângă foc și se apucă să îmbrace copilul.

Ce imagine excelentă ne oferă *Oliver Twist* despre importanța hainelor! Înfășurat în pătura care-l acoperise până atunci, ar fi putut fi fiul unui nobil sau al unui cerșetor, căci nimeni nu i-ar fi putut ghici poziția socială. Dar apoi, înveșmântat în zdrențele azilului, care se îngălbeniseră de la atâta purtat, primise un stigmat și o etichetă: copil fără părinți, menit să încaseze loviturile și ghionturile vieții în disprețul general și fără mila nimănui.

Oliver țipa din toți răunchii. Dacă ar fi știut că era singur pe lume, lăsat la cheremul blândeții personalului din azil, ar fi țipat probabil și mai tare.

Cum azilul nu avea o doică să-l hrănească, Oliver fu trimis într-o anexă a stabilimentului situată la aproape trei mile distanță. Acolo se aflau între douăzeci și treizeci de copii care îndrăzneau să profite de pe urma situației lor de orfani ca să trăiască pe cheltuiala primăriei. Având la dispoziție șapte penny și jumătate pe săptămână pentru fiecare dintre ei, o bătrână care se numea doamna Mann le purta de grijă. „Le purta de grijă“ era un fel de a spune, căci asistații nu aveau nimic altceva de făcut decât să se tăvălească

pe jos cât era ziua de lungă, fără a fi deranjați de prea multă hrană sau de haine. Doamna Mann era o persoană plină de înțelepciune și de experiență: ea știa ce era bun pentru copii și mai ales ce era bun pentru ea însăși. Și păstra o bună parte din cei șapte penny și jumătate pentru uz personal, iar astfel îi ferea pe copii de probleme precum excesul de greutate sau indigestia. În opt cazuri din zece, când reușise totuși să-i țină în viață cu cea mai redusă rație cu putință, fie se îmbolnăveau din cauza mizeriei și a frigului, fie cădeau în foc din neglijență, fie păteau un accident și se sufocau.

De obicei, autoritățile primăriei făceau o anchetă ceva mai amănunțită atunci când un orfan era strivit în patul lui pliant sau opărit în timpul spălării rufelor (deși acest din urmă accident era foarte rar, având în vedere că spălatul rufelor era un eveniment cu totul excepțional în instituția condusă de doamna Mann). Anchetatorii puneau câteva întrebări stânjenitoare, locuitorii orașului semnav, plini de indignare, o petiție, dar aceste insolente erau date imediat deoparte de raportul medicului legist și de mărturia portărelului. Medicul nu găsea niciodată nimic în corpul copilului (lucru foarte probabil, de bună seamă), iar portărelul jura tot ceea ce îi cerea primăria. Mai mult, atunci când comisia care conducea stabilimentul dorea să facă o inspecție la doamna Mann, portărelul era mereu trimis să o anunțe în ajun, iar când soseau inspectorii, copiii erau curați și bine îngrijiți.